

ikke bliver omtrent ligestor — saaledes som jeg allerede har fremhævet, det ofte er Tilfældet for Landets Vedkommende i dette Øieblik —, og det kan i enkelte Tilfælde berede ikke ringe Vanskeligheder, naar større Capitaler gaae ud og ikke tilsvarende Capitaler gaae ind. So større Kredsen derimod er, desto bedre ville Af- og Tilgangen supplere hinanden til største Held for dem, som have Raan af Overformynderiets. — Jeg maa ønske, at Raanebestyrelsens Medlemmer blive ansatte paa en længere Tid end 3 Aar. Man kan nemlig ikke vente, at de to for hvert Amt udvalgte Mænd — een for Landet og een for Kjøbstæderne — skulle være saaledes inde i Eiendommenes Værdi rundt om i Amtet, at de jo ikke ville behøve længere Tid for at skaffe sig den fornødne Kundskab i saa Henseende, og naar de da maaskee efter de 3 Aars Forløb havde erhvervet sig denne, vilde det dog være mindre heldigt at lade dem gaae af. Jeg ønsker derfor, at der istedetfor de 3 Aar sættes idetmindste 6. Af Hensyn til de reent locale Forhold vil det ogsaa forekomme mig at være ikke uheldigt, om man samtidigt dermed forøgede de Valgtes Antal fra 2 til 4. — Hvad endelig Ordningen af Forholdet til Befolkningen angaaer, saa vil der derved, at de nuværende Overformyndere, Retsbetjentene, under Caution, saa at sige, fra Overformynderiets Side, træde op som Mellemmænd mellem dette og Befolkningen, være ydet de Umyndige og Børgerne al den Lettelse; de kunne ønske. De kunne da henvende sig der, hvor de ellers henvende sig i deres Retsanliggender, og faae deres Penge indbetalte eller udbetalte o. s. v. Det forekommer mig, som sagt, at være en yderst hensigtsmæssig og for Befolkningen beqvem Maade at ordne Forholdet paa. — Hvad endelig Sikkerheden angaaer, da er det ganske vist, at man efter Forslaget vil faae en Sikkerhed for de Umyndiges Midler, som man tidligere ikke har havt. Staten har som bekendt altid viist den Sag fra sig, og det er derfor nødvendigt, at man gjennem Dannelsen af en Reservefond skaffer sig en saadan Sikkerhed. Der er derhos aabnet en Udvei for at skaffe denne Sikkerhed tilveie, forinden Reservefonden kan have naaet den fornødne Størrelse, og jeg kan ikke nægte, at det ved første

Øiekast forekom mig besynderligt, at Kjøbenhavns Overformynderies Reservefond skulde være til Sikkerhed for den anden Afdeling af Overformynderiets, for den Deel, der angaaer Landet udenfor Kjøbenhavn; ved nyere Eftertanke er det imidlertid kommet til at stille sig saaledes for mig, at Staten nærmest maa anses for at være Eier af denne Reservefond, eller ialtfald — thi Eier er dog maaskee ikke det rigtige Udtryk — Disponent derover. For mig er det aldeles klart, at de Umyndige, der til enhver Tid findes, ingenlunde kunne betragtes som Interessenter i denne Reservefond paa samme Maade, som Actionairer ere Interessenter i Actieselskabets Reservefond. Men naar saa er, naar det er givet, at det kun er for et vist bestemt Tidsmaal, at de have Sikkerheden i Reservefonden for det, de have indstødt i Overformynderiets, og at de ved deres 25de Aars Alder aldeles affkæres fra enhver Forbindelse med Fonden, saa synes den opsparede bethdelige Capital, som Kjøbenhavns Overformynderi har opsamlet som en Reservefond, nærmest at maatte staae til Statens Raadighed, saasnart det Spørgsmaal skulde reise sig, hvem der er den egentlige Disponent derover. — Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at 5 pCt. af Overformynderiets rentebærende Masse er en meget bethdelig Størrelse af den Reservefond, man vil danne. Overformyndierne paa Landet og i Kjøbstæderne have paa ganske enkelte Undtagelser nær ikke nogen Reservefond, og jeg veed ikke, at der er lidt noget Tab ved disse Overformyndier, undtagen ved Defraudationer; men efter den hele Ordning, som Revisionsvæsenet, Bogholderiet og Kassererforretningen efter Lovudkastet ville faae, forekommer det mig næsten utænkeligt, at der skulde kunne opstaae noget Tab for Overformynderiets. Jeg troer, som sagt, at det er Tilfældet med de fleste Overformyndier — hvor der da ikke har været begaaet ligefremme Defraudationer —, at de ikke nogensinde have lidt noget Tab. De Forordninger, som ere stillede med Hensyn til Sikkerheden for Overformynderiets ublaante Capitaler, ere saa overordentlig strenge, at jeg virkelig troer, at man maa kunne lade sig nøie med en meget lille Reservefond, og at en saadan